

Hồi thứ bảy mươi một
Dưới Đại Hồng sơn - Long hổ quy tụ

Sáu ngày sau đó tại Liễu Thụ quan nơi biên giới.

Ba con ngựa chậm chậm đưa ba kỹ sĩ vào cổng thành tiến vào thị trấn. Nơi này trước kia là nơi tranh giành nhau giữa các thế lực nơi biên ải, nhưng gần đây đã trở thành nơi thanh bình, buôn bán sầm uất náo nhiệt. Họ xuống ngựa, dắt ngựa đi trên đường phố.

Đại mặc đồ thủ nói nhỏ với Lãnh Cương:

- Nơi này thật là náo nhiệt, họ đi đi lại lại sao mà gấp thế?
- Đừng ngạc nhiên, ở đô thị đều có tác phong như thế cả đấy!

Đến trước một tửu điểm khá hoành tráng, Sở Vân cười hỏi:

- Thế nào, chúng ta vào đây làm vài ly rượu chứ?

Đưa mắt nhìn tửu lâu sạch sẽ, mùi thức ăn bốc ra thơm phức, Đại mặc đồ thủ nuốt nước miếng nói:

- Sắp đến trưa rồi, làm vài ly cũng đúng lúc đấy!

Thấy bên trong Thiên Anh lầu người ngồi gần hết ba chục bàn, Sở Vân do dự thì một người chạy từ bên trong ra, tỏ vẻ hồ hởi nói:

- Tam vị đương gia, xin mời vào trong!

Rồi nhìn thần thái của Sở Vân người ấy lại nói:

- Trên lầu sạch sẽ yên tĩnh, dưới nhà chuyên bán đồ điểm tâm, bình dân. Tam vị đâu thể ngồi cùng bọn họ được, bay đâu, hãy mau đưa ngựa của ba vị này ra phía sau chăm sóc.

Sở Vân chẳng nói gì cất bước tiến vào, lên thẳng trên lầu, cảm thấy thích thú vì trên đó ngoài mấy bàn lớn đặt giữa sảnh đã có người ngồi là những gian phòng ăn nhỏ được ngăn cách riêng biệt. Họ chọn gian cuối cùng, gọi đồ ăn thức uống, ngồi sát cửa sổ nhìn xuống đường phố náo nhiệt.

Thiên Lang Lãnh Cương nhìn xuống dưới đường lăm lăm hỏi:

- Không biết bọn họ đã đến chưa?
- Cho đến chiều mai mới là cuối tháng cho nên hôm nay khó đoán được bọn họ đã đến chưa!

Đại Mặc Đồ Thủ uống một hớp trà nóng rồi nói:

- Minh chủ, có phải ngày mai chúng ta lập tức tiến về Đại Hồng sơn không?

- Kế hoạch là như thế, nếu muộn quá thì sáng ngày một khởi hành cũng được. Tại hạ đã có dặn dò Phó minh chủ và Nghiêm đại ca

sau khi đến đây thì để ký hiệu bên ngoài để dễ tìm kiếm, tối đến các vị có thể đi tìm được rồi!

Bỗng từ bên một gian phòng ngăn riêng cách đó không xa vang lên một tràng cười lớn có lẫn cả tiếng nữ giới nữa. Sở Vân lắng nghe tiếng cười của người con gái, bỗng cười nói:

- Lãnh hoàn chủ đợi ở đây. Khố hoàn chủ, nào, hai chúng ta đến đó. Người mở rèm xông vào tóm cổ cái gã đang cười đó lôi ra, đảm bảo không sai đâu!

Nói rồi hai người tiến đến gian phòng ăn có tiếng cười vọng ra. Vừa giở bức rèm thì hai người thấy ngay một người vừa to vừa béo đang há mồm chìa về phía một người phụ nữ ngồi bên cạnh, hai tay ôm ghì người đàn bà ấy, một bên là một người trung niên cứ bình thản ăn uống. Bên cạnh người đó cũng có một người con gái khá đẹp. Người to béo ấy chẳng ai khác chính là Cô Yến La Hán, còn người trung niên nọ chính là Kiếm Linh Tử Cung Ninh, thấy rèm cửa lay động Cung Ninh vội đưa mắt nhìn ra rồi lập tức đỏ mặt lên, vội vàng đứng dậy khom người hành lễ, nhưng Sở Vân đã khẽ xua tay rồi bước về phía Cô Yến La Hán đang quay nhìn về phía mình, cười lớn nói:

- Lão ca ca, ha ha, người vừa sắc vừa mê, quả là tiên chẳng giống tiên, phật không ra phật.

Cô Yến La Hán đẩy người phụ nữ kia ra, mặt đỏ rực nhưng vẫn nói liều:

- Ấy lão đệ, người này chỉ là bướm đậu bên đường, ha ha, là hoa có chủ, lão phu chẳng nước non gì, ha ha.. lão Khố, người cũng đến đấy à, vào đây, có muốn tìm một người hầu rượu không?

Vừa nói Cô Yến La Hán vừa đẩy cho hai người phụ nữ kia một ít bạc vụn rồi đuổi họ ra ngoài. Khố Ty nhìn Cung Ninh nghiêm mặt nói:

- Nay ông bạn, coi chừng bốn tọa về nói cho Thái Như biết đấy, vừa mới rời ra đã thế rồi!

Thái Như là vợ chưa cưới của Cung Ninh, hai người yêu nhau tha thiết lắm. Họ định Cung Ninh quay về thì làm lễ cưới. Lúc này nghe Khố Ty nói vậy thì vội vàng giải thích nhưng càng nói thì càng lúng túng. Thấy thế, Sở Vân vỗ vai Cung Ninh nói:

- Đừng lo, đã có ta, đàn ông ra ngoài mà có ngắm hoa thưởng nguyệt là điều khó tránh, chỉ có điều đừng quá đáng. Tại hạ ngày trước cũng phong lưu một thời.

- Ha ha, lão đệ, lại còn chẳng phải thế sao, nếu không thì ai thèm gọi là Lãng tử. Người chớ giả bộ nghiêm chỉnh, lão phu cũng chỉ giải buồn chút thôi, còn cô kia là lão phu gọi cho Cung Ninh đó, nhưng hấn

thật thà quá, không động đến một sợi tóc của người ta, ha ha.. Quả là một ông chồng thật thà, chính nhân quân tử.. ha ha.

Sở Vân xua tay nói với Cô Yến La Hán:

- Thôi được rồi, việc của tiểu đệ đã lo đến đâu?

- Lão đệ, người coi là kẻ nào thế, lẽ nào ta vô trách nhiệm, tham lam hưởng lạc? Nếu không làm xong việc thì ta đâu dám đến đây vui chơi. Người nghe đây: các thứ lễ vật như trướng gấm, sợi vàng mười sáu tấm, cấm chướng làm nền bằng lông chim hai mươi chiếc, bàn ghế gỗ quý là hai mươi bộ, lụa là gấm vóc năm trăm cây, các loại cườm hạt, hài vàng trên trăm đôi, gối hai trăm chiếc, các rương gỗ quý và tủ năm mươi chiếc, bàn phấn và phấn sáp ba thùng, nến long phượng tám mươi đôi và còn...

Đại Mạc Đồ Thủ tròn tròn đôi mắt ngất lời:

- Còn có bao nhiêu đôi thành thân, một trăm hay hai trăm vậy? Mua nhiều chừng đó làm gì, dùng mười đời không hết!

- Còn các thứ hoa thêu, khăn lụa một nghìn chiếc, tổ yến ba trăm cân, vây cá ba trăm cân, chân gấu bốn mươi đôi, sâm bách niên sáu mươi hộp, kim thoa ngọc hoàn mười hòm, các tượng bằng bạch ngọc và ngọc tím của các ông Phúc, Lộc, Thọ bốn thùng, còn nữa, nhiều lắm ta không nhớ hết, có ghi ra giấy đây, tất cả ta đều mua ở Lạc Dương Thành, đó là thủ đô của nước này, còn đồ đặc ta đã bao cả một khách sạn để chứa nó, tổng số là hai mươi xe lớn.

Cung Ninh đứng bên cạnh nói chen vào:

- Ở Lạc dương thành tuy hàng hóa phẩm vật vô kể, thế mà hầu hết đã bị đệ tử và Nghiêm lão huynh vét sạch làm cho các vị chủ hàng, thương điểm chạy đôn chạy đáo làm kinh động cả thành phố.

- Lão đệ, bọn họ cứ ngỡ là vị vương tôn công tử nào lấy vợ, có kẻ còn hoài nghi cả hoàng đế định lấy vợ bé nữa, ha ha...

Sở Vân cười nói:

- Lão huynh, người tài năng quán chúng, việc gì cũng làm được, mấy hôm nữa cho phép nhu đệ mời người ăn một bữa và mời cả cô nương kia đến để lão huynh vui vẻ.

Ngay lúc ấy Thiên Lang Lãnh Cương xuất hiện, ra hiệu cho hai người, rồi bước vào trước để nhường chỗ cho nhà hàng bưng rượu thịt đến đặt trên bàn, Lãnh Cương nói:

- Bốn tòa nghe tiếng nói của Nghiêm huynh, thảo nào mà Minh chủ gọi lão Khố đi bắt đến đánh đít. Bốn tòa cho bưng các thứ ở bàn ta đến đây để cho mọi người cùng dùng.

Cô Yến La Hán lau mồ hôi trán cười nói:

- Ha ha, may quá nếu không đã bị Lãnh huynh cười chết mất rồi!

- Ha ha có gì đáng cười đáng chê trách đâu cơ chứ. Đàn ông ai mà chẳng phong lưu, hơn nữa trông thấy Nghiêm huynh lại có vẻ đào hoa nữa là khác.

- Hà hà phải rồi, lão phu vẫn còn chưa già mà, thanh lâu kỹ nữ, góa bụa trông thấy lão phu là bước theo liền hà.. Ha ha phải không lão Cung?

Thế là mọi người vui vẻ ngồi vào bàn ăn uống, Sở Vân cười nói:

- Quả là lộn xộn, già không nhận già, trẻ không chịu trẻ, ha ha..

- Ai già cơ chứ? Lão phu chưa tới năm chục tuổi, sao gọi là già? Lão phu cậy vai huynh trưởng gọi kẻ xuất giá lại trị tội cho bây giờ?

Thế là mọi người vui vẻ ăn uống cho tới chiều rồi mới rời tiểu lâu. Đường phố của Liễu Thụ Quan thật là rộng rãi, lát đá xanh sạch sẽ, hai bên đường hàng quán rất nhiều, mua bán không thiếu thứ gì, người qua kẻ lại thật là nhộn nhịp.

Họ đi một lúc thì thấy một khách sạn không lớn lắm, đứng độc lập một nơi, thật yên tĩnh, có biển đề Lục Thuận Cư, đèn lồng đỏ rực treo trước cổng, hai tấm phù điêu có hình một con đại bàng đang giương cánh treo hai bên cửa trông thật uy nghiêm trầm tĩnh, Cung Ninh nhìn thấy thì thấp giọng nói:

- Cừu phó minh chủ cũng đã đến nơi rồi!

Cô Yến La Hán nói bên tai Sở Vân:

- Lão đệ, trên giang hồ các môn phái không muốn để lộ tiêu ký, sợ người ta biết được chỗ ở, chẳng giống các người đường hoàng như thế này..

Sở Vân nói với Cô Yến La Hán giọng vui vẻ tự hào:

- Nghiêm huynh, đó là truyền thống Vô Úy của Kim điêu minh!

Ngay lúc hai cánh cửa khách sạn vụt mở, một đoàn người áo đen bước ủa ra, dẫn đầu là Tử Tâm Điêu Cừu Hạo, khom người hành lễ với Sở Vân.

Hai bên Tử Tâm Điêu là Lăng tiêu đường chủ Cuồng Ưng Bành Mã, Vũ hoàn chủ Kim Phát khách Tất Lực, sau lưng họ là Hắc Bạch Song Đà, Bát đại phủ Tam nhân và hơn hai mươi đệ tử khác.

Sở Vân bước tới chào hỏi bắt tay mọi người, người cuối cùng to lớn ôm lấy Sở Vân khóc âm lên nói:

- Chủ nhân, Cáp Sát đáng chết, không kịp đến để đi cùng chủ nhân!

Sở Vân cười cảm động vỗ lên vai Cáp Sát nói:

- Khá lắm, lớn xác thế này mà cứ như trẻ con, đừng khóc nữa mọi

người cười cho đấy!

Tử Tâm Điều Cừu Hạo bước tới bên cười nói với Sở Vân:

- Lý hộ vệ đã nói toàn bộ mọi việc rất tường tận cho anh em nghe cả, mọi người không có dịp tham gia cùng Minh chủ, cảm thấy hối tiếc vô cùng!

- Xin Phó minh chủ đừng giận, cái lỗi ấy là của tại hạ, cũng vì một mối tư thù của mình và làm cho cả minh phải vất vả, liên lụy, tại hạ cũng chỉ mong việc này qua đi, để mọi người chúng ta lại trở về Quải tử hồ.

Bành Mã ngấm nhìn Sở Vân một lúc rồi nói:

- Minh chủ dạo này gầy đi nhiều quá đấy!

Ngay lúc ấy Khoái đao tam lang Lý Khải cùng Sát quân tử Thịnh Dương bước tới quỳ xuống hành lễ, Sở Vân vội đỡ hai người dậy hỏi:

- Thịnh Dương! Thương thế đã chữa khỏi hẳn rồi chứ?

Thịnh Dương ưỡn ngực dong dạc nói:

- Khải bẩm minh chủ, vết thương của đệ tử đã chữa khỏi, quả là do đệ tử bất tài nên làm cho minh chủ lo lắng, đệ tử xin hết lòng báo đáp.

Ngay lúc ấy Sở Vân nhìn thấy nơi cửa khách sạn có Ngũ Nhạc Nhất Kiếm Biện Thương và Ngân Thanh Song Long thì vội vàng thi lễ nói:

- Tại hạ từ lâu tin rằng Biện huynh và anh em họ Hưởng các vị sẽ cùng tại hạ gặp gỡ theo cách này, quả nhiên đúng thế thật!

Ngũ Nhạc Nhất Kiếm nói:

- Đã mấy tháng nay chưa gặp, Biện mỗ và anh em họ Hưởng đều nhớ mong khôn kể, Sở huynh lẫn lộn giang hồ vất vả, gầy đi nhiều đấy!

Sở Vân sờ sờ lên má mình cười nói:

- Cũng vì cả bệnh tương tư nữa, Biện huynh, Xích kỳ truy phong Lạc Thâm huynh và Tử Bảo Đồng Quài Công tôn huynh chắc là bận công chuyện ở Song bách cốc lo đãi vàng ư? Còn Bạch y tú sĩ Đào huynh chắc thương thế đã được điều trị khỏi rồi chứ?

- Đúng thế, cảm ơn Sở huynh đã quan tâm đến, Đào huynh thương thế đã hoàn toàn chữa khỏi, đang vì Sở huynh mà lo Ngọc đỉnh đàn hương đó!

Sở Vân sầm mặt lại nói ngay:

- Lý Khải, Thịnh Dương đâu! Việc của ta sao lại để cho Đào hiệp sĩ vất vả? Thấy thế Biện Thương vội nói:

Đấy là Đào huynh cảm ơn sự cứu mạng của Sở huynh mà tự

nguyện làm thế đấy, đừng trách Lý, Thịnh hai vị hộ vệ gương mẫu này!

Sở Vân quay sang anh em họ Hướng nói:

- Thuộc hạ của bốn mình quá nhiều quý vị quá nhiều, Sở Vân không dám nói lời cảm ơn chỉ cho phép Sở Vân này được ghi nhớ mãi trong tim mình nghĩa cử và ơn đức ấy!

Kim phát khách Tất Lực bước tới nói nhỏ:

- Nghe nói lần này Minh chủ đến Đại Hồng sơn để cầu thân, cho phép bốn tòa được chúc lời đại hỷ!

Sở Vân cầm tay Tất Lực cười vui vẻ nói:

- Xin cảm ơn nhiều lắm, hai người Tư Mã Vệ, Cổ Viêm trong Bát đại phủ và người bị thương ở Ngũ Phước khách sạn đâu cả không thấy ba người ấy? Máy người ấy dừng mãi vô cùng, người nên lo cho họ ăn nhiều hơn!

Tử tâm điều Cừ Hạo bước tới nói:

- Minh chủ cho phép anh em được vào trong nói chuyện chứ?

Thế là Sở Vân gật đầu, cùng mọi người tiến vào khách sạn, đi qua một cái sân rộng, đến mấy cái đình nhỏ ngấm trăng rồi đi thẳng vào một gian phòng rất lớn. Sở Vân nhìn thấy trong đó chất đầy rương lớn rương nhỏ. Cô Yển La Hán nói:

- Khách sạn này tuy không nhỏ nhưng chứa từng này người cộng thêm với những đồ đạc ấy không chứa nổi nên phải mượn thêm chỗ của lão đệ để chứa.

Mọi người thuật lại đầy đủ cho nhau những diễn biến đã xảy ra trong thời gian qua. Hóa ra là những người của nhóm phó minh chủ Cừ Hạo suốt thời gian ấy nghỉ ngơi ôn chuyện, dưỡng bệnh mà không phải đối phó với một khó khăn nào cả nên rất chăm chú theo dõi những việc đã xảy ra cho Sở Vân. Sau khi kể hết mọi chuyện Sở Vân nói:

- Lần này đến Đại Hồng sơn đương nhiên là dĩ hòa vi quý, nếu như những người của Đại Hồng sơn đối với chúng ta có điều gì quá đáng, vượt quá sự nhẫn nại thì cũng xin quý vị nể mặt tại hạ mà nhún nhường, tại hạ hiểu rằng yêu cầu này quả là không phải...

Cừ Hạo nói:

- Những điều đó cũng thật là thuận tình chính lý mà thôi, sao lại không nên? Về mặt tình cảm hữu nghị, chúng tôi kính trọng minh chủ thì cần phải làm như thế, về mặt công luận mà nói Minh chủ đã nói là toàn minh trên dưới nhất loạt phục tùng, đương nhiên càng giản đơn thì minh chủ càng yên tâm mà thôi.

Rồi Cừ Hạo quay lại nói với mọi người giọng nghiêm trang:

- Tất cả môn hạ của Kim điều minh đều đã nghe huấn thị vừa rồi của minh chủ, nếu như tự ý hành động làm hỏng việc chung, không cần phải nói nhiều, kẻ ấy tự mình xử tội!

Những lời Cừu Hạo vừa nói chắc nịch, lạnh lùng, ai nấy nghe thấy những lời ấy đều hiểu rõ tầm quan trọng của nó. Cô Yển La Hán nhấp một ngụm rượu nói:

- Tả quái Tử Tổng Bang của Đại Hồng sơn là một người rất thức thời, chỉ có ngại Quỷ Cô Tử Lê Kỳ mà thôi, lão này nghe nói tính khí độc ác vô cùng!

Ngũ nhạc nhất kiếm khẽ cười nói:

- Tính tình của Quỷ Cô Tử Lê Kỳ quả là cổ quái, vừa cứng rắn, vừa mạnh mẽ, bảy năm trước tại hạ có gặp một lần. Trong lúc nói chuyện với nhau, lão tỏ ra điềm tĩnh nhưng vẫn không dấu nổi vẻ cuồng ngạo khinh người!

Thiên Lang Lãnh Cương cười nói:

- Kể ra ta phải cho lão ta mất mặt thì lão ta mới hết cuồng ngạo. Nhưng nói là nói thế thôi chứ không thể hành động bậy bạ được!

Sở Vân nhìn mọi người nói:

- Chúng ta tùy cơ mà ứng biến, nhưng mọi người cần phải nhớ rằng mỗi bước di động của một quân cờ đều do tại hạ cùng phó minh chủ nghiên cứu cẩn thận, quyết định rồi mới làm!

Sau khi mọi người giải tán đi nghỉ, Cô Yển La Hán đi sau cùng ngoái đầu lại cười nói:

- Ngoan lắm, bang chủ của các người quy chế rất nghiêm túc, chẳng ngờ lão Cừu bên ngoài nói năng khách khí là thế mà tính tình lại nghiêm khắc, kiên quyết đến phát sợ!

- Lão huynh, đó cũng là truyền thống của Kim điều minh, công tư phân minh, lão huynh người đã thấy rõ rồi chứ?

o O o

Đại Hồng sơn đỉnh núi cao muôn trượng, xanh thăm thẳm, khe sâu tuyệt cốc, địa thế hiểm trở như là tàng long ngọa hổ.

Đại Hồng sơn danh trấn thiên hạ, uy hiếp võ lâm, hùng cứ ở dãy núi này, hai chữ Đại hồng thu tóm cả vận mệnh của hắc bạch lưỡng đạo, cũng là kẻ duy nhất phát lệnh thi hành các quyết định lớn ảnh hưởng đến vận mệnh võ lâm.

Hơn bốn mươi người, ngựa và hai mươi cỗ xe song mã hai hôm trước đã qua Tam dương điểm, hôm nay đã đến Đại Hồng sơn. Mọi

người ngấm nhìn Đại Hồng sơn hùng vĩ tráng lệ như một người khổng lồ đầu đội mây, chân đạp đất, khí thế hiên ngang, kiêu dũng hơn người. Sở Vân đi phía trước đoàn người lẩm bẩm nói:

- Ôi sơn thủy linh tú nên sản sinh mỹ nhân. Phượng mục nữ, anh đã đến rồi, kỳ hạn ba tháng thực hiện rất chính xác!

Cô Yến La Hán chỉ đỉnh núi cao ở bên phải nói:

- Lão đệ, đỉnh núi đột ngột cao vượt hẳn lên kia theo lời con bé nọ nói là Quy lai phong, người đã đến rồi, con bé ấy sao lại chưa tới, hay là hẳn chưa nhìn thấy?

Sở Vân đưa mắt nhìn quanh, trước mặt chàng là một con đường lớn đến thẳng chân núi. Con đường lên núi ẩn trong rừng sâu. Ngoài con đường đó không có cách nào khác cho đội hình của họ tiến lên được. Bành Mã tiến lại bên cạnh Sở Vân nói:

- Minh chủ, Đại Hồng sơn nổi tiếng là đệ nhất hiểm địa, nhất là từ lúc Đại hồng lâm làm căn cứ địa, chúng ta đằng hoàng mà đến, họ không thể không thấy, nhưng đến lúc này không một bóng người xuất hiện liên lạc cùng chúng ta. Bất luận đối phương có ý định gì, nhưng nói về đạo lý chung thì không thể hành động như thế này được!

- Đúng, tại hạ cũng nghĩ như thế, theo tình hình thế này mà nói những người bạn đó chẳng đúng chút nào, hình như không có thiện ý!

- Mẹ kiếp, lũ này rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt hử?

Ngay lúc đó trong khu rừng trước mặt bỗng vụt lên không trung mười sáu mũi tên có gắn chuông bạc. Đuôi tên có gắn một dải lụa màu ngũ sắc.

Sở Vân mỉm cười nói:

- Hừ, đây là ý gì đây?

- Cũng được, đại khái coi đây như là Đại Hồng sơn đón khách bằng lễ vật ấy đây.

Ngay khi đó khi lời của Cô Yến La Hán chưa dứt thì tràng vỗ ngựa đã vang lên, khắp nơi sáu mươi mấy kỵ sĩ đã lao về phía họ. Cùng với những kỵ sĩ nọ, cách họ khoảng trăm trượng từ trong những bụi cỏ, những lùm cây, hốc đá, bờ khe đều đứng bật lên vô số những tráng sĩ đội mũ ngựa trang theo màu cỏ cây nơi họ ẩn núp. Cừu Hạo khẽ cười nói:

- Minh chủ, Đại Hồng sơn bố trí trận địa cũng không nhỏ lắm nhỉ?

Sở Vân nhìn tình hình trước mặt liền phán đoán:

- Đại Hồng sơn bày ra tình thế đó chỉ là một cách long trọng đón tiếp khách giang hồ mà thôi, nhiều lắm cũng chỉ uy hiếp khách chút

đỉnh, bọn họ trên binh khí đều có buộc đai màu chúng tỏ không có ý định gây hấn, ít nhất là vào lúc này.

Thiên lang Lãnh Cương bước ngang qua hàng quân rồi đi từ đầu đến cuối, sau đó vòng lên phía trước, đó là ông ta đi ra lệnh sẵn sàng chiến đấu.

Đoàn kỵ mã nọ đã đến gần, người dẫn đầu chỉ có một mắt, một tai và một cánh tay, tuổi độ năm mươi, mặc áo hai màu vàng bạc, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Người đó gây cho mọi người ấn tượng đe dọa khủng khiếp. Bên phải người ấy là một người trung niên to béo ngũ quan rất nhỏ trông giống Cô Yến La Hán, hai người tiếp theo, một vị trông hiền từ râu dài nhìn Sở Vân cười, đó chính là Trường xuân đường chủ Đại lực thiết kích Phan Thế Danh của Đại Hồng sơn, bên cạnh ông ta có ba người giống hàng ngang, Sở Vân nhìn thấy vị bên phải rất quen thuộc, đó là Thổ tự đà chủ Cam Tẩu Chương Lăng, cánh tay áo bên trái lông thông bỏ xuôi, đó chính là chiến tích nơi Đại liễu bình. Trên Chương Lăng là Hồng y khách Hỏa tự đà chủ Đơn lang Lý Mục. Trên Lý Mục là Bạch hạc Phùng Miễn. Còn hai vị khác trong Ngũ đà là Kim tự đà chủ Cầm ma chương Hạ Quán Tế và Mộc đà chủ Trường sách quyền hồn Oanh Ân.

Cô Yến La Hán khẽ nói bên tai Sở Vân:

- Hai lão già trước mặt Phan Thế Danh nhất là cái lão toàn thân chỉ còn một nửa chính là Thủ tịch tam đường của Đại Hồng sơn Vạn Hỷ đường chủ Khổ Linh Bi Giả, còn cái lão to béo ấy cũng là một tay đường chủ gọi là Du Hoàng hiệu là Sư Vương!

Lúc ấy đoàn người ngựa đã hoàn toàn dừng lại, Phan Thế Danh giục ngựa lên trước hành lễ, cười nói:

- Đại Hồng sơn Tam đường, Ngũ đà xuất lãnh bốn sơn ba trăm đệ tử nhiệt liệt đón chào Kim Đieu Minh Sở Minh chủ và các vị hào sĩ giá lâm.

Sở Vân vội vàng đáp lễ nói:

- Tệ Minh trên dưới được tiếp đón long trọng thế này, cảm thấy thật là áy náy, chỉ cần hai ba anh em uống vài ly nước cũng khiến cho tại hạ thấy vinh dự lắm rồi!

- Sở Minh chủ quá khiêm nhường, nhị vị đương gia của tệ sơn vì bận công việc nên chưa đích thân đi đón, xin Minh chủ bớt giận, cho phép lão phu hướng dẫn Minh chủ và quý vị với quý vị đường chủ, Đà chủ của tệ sơn!

Nói rồi Phan Thế Danh đưa tay trái chỉ người một mắt, một tai, một tay:

- Vạn Hỷ đường chủ Thủ tịch đường chủ Khổ Linh Bi Giả Quan Túc Sinh.

Người đó cười ha hả thi lễ nói:

- Sư Vương Du Hoàng, chấp chưởng tam đường Đại Hồng sơn. Ha ha, bách lộc..

Tiếp đến Ngũ đà khi giới thiệu đến Nhất Cam Tẩu Chương Lăng, ông ta mặt lạnh như tiền, đầy vẻ căm giận không nói một tiếng, lập tức Quan Túc Sinh hứ một tiếng chiếu một mắt như ánh lửa vào mắt Chương Lăng khiến lão ta cất tiếng lí nhí đáp:

- Thổ tự đà chủ Nhất Cam Tẩu Chương Lăng!

Sở Vân vội vàng mỉm cười đáp lễ rồi giới thiệu từng người của Kim điêu minh. Sư Vương Du Hoàng liền cười nhìn Cô Yển La Hán nói:

- Nghiêm huynh, bốn tòa đã nghe đại danh của Nghiêm huynh từ lâu, đồn rằng các hạ và bốn tòa hơi giống nhau Bốn tòa không tin lắm, hôm nay mới gặp, ha ha.. quả thật giống nhau như từ một khuôn đúc ra, ha ha..

Cô Yển La Hán cười nói:

- Như thế là làm hổ danh Du đường chủ mất rồi, lão phu chỉ là một kẻ bé nhỏ trong giang hồ mà thôi, chẳng làm nên tích sự gì!

Quan Túc Sinh nghe thấy thế thì nói:

- Nói hay lắm, e rằng trên chốn giang hồ bốn tòa không thể so sánh với các hạ được!

Đại lực thiết kích Phan Thế Danh thấy hai vị đó dùng lời ăn tiếng nói châm chích nhau thì vội nói:

- Du đường chủ, ngài và Nghiêm huynh không những giống nhau về hình thức mà còn ngôn ngữ cũng thật là tương đồng, quả là giang hồ hào sĩ anh hùng kỳ tài, đâu cũng giống nhau!

Lúc ấy Sở Vân đã giới thiệu mọi người với nhau xong, Khổ Linh Bi Giả Quan Túc Sinh chớp chớp con mắt độc nhất, quay đầu lại nói:

- Phan đường chủ, bây giờ chúng ta cần phải kính mời Minh chủ và quý vị khách này về núi được rồi!

o O o